

megállás nélkül, kérlek, gyere vissza,  
rontsd el a szúnyoghálós terveket,  
amiket ablakomba applikálok,  
moss ki az aljzatomból, lassú víz,  
hogyan legyen újra szégyellnivalóm.  
Ne hagyd, hogy fölül álljak mindenem,  
állítsd a kapucsengőt Marseillaise-re,  
vagy ABBA-ra (van olyan kapcsoló?),  
nyírj a hajamba, majd ha visszajöttél,  
átlósan széles sávot, hogy ne tudjak  
feltűnés nélkül újra elvegyülni.  
Légy mellettem, hogy botránykő legyek,  
hogyan levakarhassam a tetveket.

---

## KÉT KEMÉNY ESTE

Cuppogó csend. Kétoldalt vak sövény,  
a keskeny aszfaltcsík alighanem  
köztük dülöngélt, púposan, de inkább  
a lábunk mondta ezt, mint a szemünk.  
Voltak száraz helyek, aztán bokáig  
cuppogó csend megint. Végre, a fa!  
Magasra fölvezeti a szemet,  
ahol a holdnak kéne lennie.  
Egyedül áll, és szíveket erősít  
a sötétben.

Harsogó zenekar. Kábít a *tutti*,  
része vagy, mondja, a produkciónak,  
hiába hallgatsz, itt vagy a jegyeddél,  
itt vagy a jegyeseddél, ülsz feszülten,  
és szolgáltatod az energiát.  
A zenebona mikor véget ér,  
marad egy síp, egy vékony, remegő,  
legyőzetlenül és ártatlanul,  
míg észre nem veszi magát, és ő is  
elhallgat.